

Boga Bálint
Látni, akkor is...

In memoriam Hubay Miklós

Alkottál emberi jellemeket,
Játszották életük drámáját,
Akár a sakkjátszma figurái,
Mint mi mindannyian
És Te is megharcoltad ezt a játszmát.

Szellemi rakománnyal telített
Testi valódat hordtad a fizikai lét
Terein, melyeknek csak egyik ablaka
A vizualitás világossága,
S melyekben még „csendre is van füled”.
Belső látomásaid látvány-magányába
Taszított a retina ördöge,
De Te boldog voltál,
Mert tudtad és tudattad
Az utolsó percig, hogy
A látandó a láthatón túl van.

Nyár vége – ősz

Zöld lombok közül
Egyen már megjelent a
Rozsdás árnyalat.

Föld: betemet majd.
Addig: test lelket cipel.
Ég: befogad majd?

Virághervadás:
A szépség méltósággal
S némán távozik.

Napraforgók

Mindig a Napra
Fordítjátok fejetek?
S ha felleg fedí?

Fonnyad a gyümölcs:
Hamvát s levét ellopja
A tolvaj idő.

Hommage à Ban'ja Natzuishi

Időfolyamnak
Partján kis barázda: mint
Hullám voltam itt.

Leszállt a rigó,
Csendben fülel, óvatos.
Rezdül a szárnya.